

Eight-year survival in chronic hepatitis B patients under long-term entecavir or tenofovir therapy is similar to the general population.

George V. Papatheodoridis, Vana Sypsa, George Dalekos, et al.

J Hepatol 2018;68:1129–1136

Η επίδραση της μακροχρόνιας αντι-ϊκής θεραπείας στην επιβίωση των ασθενών με χρόνια λοίμωξη από τον ιό της ηπατίτιδας Β (HBV) δεν έχει επαρκώς εκτιμηθεί. Η παρούσα διεθνή πολυκεντρική μελέτη κλειστού πληθυσμού αξιολογεί την συνολική επιβίωση και τις σχετιζόμενες παραμέτρους σε Καυκάσιους ασθενείς με χρόνια ηπατίτιδα Β υπό αγωγή με entecavir ή tenofovir.

Αξιολογήθηκαν συνολικά 1.951 ενήλικοι Καυκάσιοι ασθενείς (27% με αντιρροπούμενη κίρρωση), οι οποίοι λάμβαναν entecavir ή tenofovir για κατά μέσο όρο 6 (εύρος 1-14) έτη. Συνολική επιβίωση εκτιμήθηκε βάσει μεθόδου Kaplan–Meier. Τυποποιημένα ποσοστά θνητότητας (standardized mortality ratios, SMR) υπολογίστηκαν, συγκρίνοντας τους θανάτους του υπό μελέτη πληθυσμού με αυτούς από τη Βάσει Δεδομένων Θανάτων (Human Mortality Database).

Η ολική θνητότητα ανήλθε σε 4,3% ή 0,77 (95% CI 0,62-0,96) ανά 100 ασθενείς ανά έτος. Η συσσωρευτική πιθανότητα επιβίωσης σε 1, 5 και 8 χρόνια ήταν 99,7%, 95,9% και 94,1 % για συνολική επιβίωση, 99,9%, 98,3% και 97,4% για επιβίωση σχετιζόμενη με το ήπαρ και 99,9%, 97,8% και 95,8% για την επιβίωση χωρίς μεταμόσχευση, αντίστοιχα. Η συνολική επιβίωση επηρεαζόταν με ανεξάρτητο τρόπο από τη μεγαλύτερη ηλικία και την ανάπτυξη του ηπατοκυτταρικού καρκίνου (ΗΚΚ), η επιβίωση σχετιζόμενη με το ήπαρ – από την ανάπτυξη του ΗΚΚ μόνο, ενώ η επιβίωση χωρίς μεταμόσχευση – από την ανάπτυξη του ΗΚΚ και του αριθμού των αιμοπεταλίων στην αρχή της μελέτης. Η παρουσία της κίρρωσης δεν σχετιζόταν με καμία από της θνητότητες.

Η θνητότητα των ασθενών με χρόνια HBV λοίμωξη δεν διέφερε από αυτήν του γενικού πληθυσμού (SMR 0.82), ενώ αποδείχθηκε χαμηλότερη σε ασθενείς χωρίς ΗΚΚ, ανεξαρτήτως παρουσίας κίρρωσης κατά την ένταξη στη μελέτη (SMR 0.58) και υψηλότερη σε ασθενείς, οι οποίοι ανέπτυξαν το ΗΚΚ (SMR 3.09).

Οι ερευνητές καταλήγουν σε συμπέρασμα ότι η επιβίωση των ασθενών με χρόνια ηπατίτιδα Β και αντιρροπούμενη ηπατική νόσο, οι οποίοι λαμβάνουν τη μακροχρόνια αγωγή με entecavir ή tenofovir, δεν διαφέρει από την επιβίωση του γενικού πληθυσμού. Η μόνη παράμετρος η οποία επηρεάζει τον χρόνο ζωής αυτών των ασθενών είναι η εμφάνιση του ΗΚΚ.

Η μελέτη είναι σημαντική καθώς αναδεικνύει το όφελος της αντι-ϊκής αγωγής με υψηλό φραγμό στην αντοχή στη μακροχρόνια επιβίωση των ασθενών με χρόνια ηπατίτιδα Β, καθώς και της πρόληψης ανάπτυξης του ΗΚΚ, σε μεγάλο αριθμό των Καυκάσιων Ευρωπαίων ασθενών. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο χρόνος ζωής των μη κίρρωτικών ασθενών αποδείχθηκε μεγαλύτερος από αυτό του γενικού πληθυσμού, γεγονός, το οποίο οι ίδιοι οι συγγραφείς αποδίδουν στην τακτική ιατρική παρακολούθηση, την ενθάρρυνση διατήρησης φυσιολογικού σωματικού βάρους, την αποφυγή κατάχρησης αλκοόλ και του υγιεινού τρόπου ζωής. Το γεγονός ότι η παρουσία κίρρωσης κατά την ένταξη στη μελέτη δεν σχετιζόταν με τη θνητότητα επίσης αποτελεί σημαντικό εύρημα, καθώς υποδηλώνει την απουσία εξέλιξης η/κι αποστροφή της ηπατικής ίνωσης υπό την αντι-ϊκή θεραπεία.

Πηγή: [https://www.journal-of-hepatology.eu/article/S0168-8278\(18\)30081-3/pdf](https://www.journal-of-hepatology.eu/article/S0168-8278(18)30081-3/pdf)

Επιμέλεια κειμένου:

Έλενα Βεζαλή
Παθολόγος-Ηπατολόγος
ΔΘΚΑ «Υγεία»